

DE VERLOREN ZOON

Een zeker mens had twee zonen

Lukas 15:11-32

Berean Bible Church

Prediker: Pastor David B. Curtis

11 En Hij zeide: Een zeker mens had twee zonen.

12 En de jongste van hen zeide tot den vader: Vader, geef mij het deel des goeds, dat mij toekomt. En hij deelde hun het goed.

13 En niet vele dagen daarna, de jongste zoon, alles bijeenvergaderd hebbende, is weggereisd in een ver gelegen land, en heeft aldaar zijn goed doorgebracht, levende overdadiglijk.

14 En als hij het alles verteerd had, werd er een grote hongersnood in datzelfde land, en hij begon gebrek te lijden.

15 En hij ging heen, en voegde zich bij een van de burgers deszelven lands; en die zond hem op zijn land om de zwijnen te weiden.

16 En hij begeerde zijn buik te vullen met den draf, dien de zwijnen aten; en niemand gaf hem dien.

17 En tot zichzelf gekomen zijnde, zeide hij: Hoe vele huurlingen mijns vaders hebben overvloed van brood, en ik verga van honger!

18 Ik zal opstaan en tot mijn vader gaan, en ik zal tot hem zeggen: Vader, ik heb gezondigd tegen den Hemel, en voor u;

19 En ik ben niet meer waardig uw zoon genaamd te worden; maak mij als een van uw huurlingen.

20 En opstaande, ging hij naar zijn vader. En als hij nog ver van hem was, zag hem zijn vader, en werd met innerlijke ontferming bewogen; en toe lopende, viel hem om zijn hals, en kuste hem.

21 En de zoon zeide tot hem: Vader, ik heb gezondigd tegen den Hemel, en voor u, en ben niet meer waardig uw zoon genaamd te worden.

22 Maar de vader zeide tot zijn dienstknechten: Brengt hier voor het beste kleed, en doet het hem aan, en geeft hem een ring aan zijn hand, en schoenen aan de voeten;

23 En brengt het gemeste kalf, en slacht het; en laat ons eten en vrolijk zijn.

24 Want deze mijn zoon was dood, en is weder levend geworden; en hij was verloren, en is gevonden! En zij begonnen vrolijk te zijn.

25 En zijn oudste zoon was in het veld; en als hij kwam, en het huis genaakte, hoorde hij het gezang en het gerei,

26 En tot zich geroepen hebbende een van de knechten, vraagde, wat dat mocht zijn.

27 En deze zeide tot hem: Uw broeder is gekomen, en uw vader heeft het gemeste kalf geslacht, omdat hij hem gezond weder ontvangen heeft.

28 Maar hij werd toornig, en wilde niet ingaan. Zo ging dan zijn vader uit, en bad hem.

29 Doch hij, antwoordende, zeide tot den vader: Zie, ik dien u nu zo vele jaren, en heb nooit uw gebod overtreden, en gij hebt mij nooit een bokje gegeven, opdat ik met mijn vrienden mocht vrolijk zijn.

30 Maar als deze uw zoon gekomen is, die uw goed met hoeren doorgebracht heeft, zo hebt gij hem het gemeste kalf geslacht.

31 En hij zeide tot hem: Kind, gij zijt altijd bij mij, en al het mijne is uwe.

32 Men behoorde dan vrolijk en blijde te zijn; want deze uw broeder was dood, en is weder levend geworden; en hij was verloren, en is gevonden.

Vanmorgen zou ik graag eens met u kijken naar de zeer bekende gelijkenis die meestal wordt aangeduid als “de verloren zoon”, zie Lukas 15:11-32. Bijna alle Bijbelleraren zullen u vertellen dat je nooit te ver moet gaan met de symboliek of verhaallijn van een gelijkenis en dat de hoofdlijn van de boodschap belangrijker is dan alle kleine details die men er uit kan halen - en dat is waar.

En hoewel dit een vrij eenvoudig verhaal is betreffende het aantal gegevens die we hebben is er nog steeds veel dat eenvoudig over het hoofd kan worden gezien, want wij zijn van een andere culturele achtergrond dan de oorspronkelijke hoorders.

De laatste tijd hebben we meer en meer geleerd over de culturele omgeving van de geschriften uit de eerste eeuw, in het bijzonder de Hebreeuwse denkwijze er achter. Diezelfde Hebreeuwse denkwijze moet worden toegepast op de gelijkenissen, zo ook op deze.

Er zouden punten en details zijn die zij onmiddellijk zouden hebben begrepen en hiaten in de verhalen zouden zij hebben ingevuld, simpelweg vanwege hun achtergrond en hun verhouding tot die verhalen.

Deze morgen wil ik graag een beetje graven in dit verhaal, en dit verhaal onderzoeken in het licht van een aantal culturele omgevingen en inzichten die ons ontsnapt kunnen zijn, en sommige stukken die ons ontsnapt zijn in te vullen.

Veel mensen denken dat dit typisch een mooi verhaal is over vergeving en laten het daarbij. En hoewel dit een enigszins ware analogie is, is er zoveel meer dat nooit wordt overwogen.

Ik denk dat de meest voorkomende toepassing van deze gelijkenis in de moderne kerk is de gelijkenis te zien als toepasbaar op elke berouwvolle zondaar die tot God komt en de vergeving die hij ontvangt. In het laatste deel van deze boodschap zal ik uitleggen waarom ik denk dat deze uitleg niet juist is met betrekking tot het oorspronkelijke doel van de gelijkenis.

Ik geloof dat de meeste mensen denken, als ze dit verhaal lezen, dat het hoofdzakelijk een verhaal is dat gaat over die ene opstandige zoon. Het zijn in feite echter twee verhalen waar we ons op moeten richten. En eerlijk gezegd, het tweede verhaal was waarschijnlijk van meer belang voor het publiek tot wie het werd gesproken.

Alhoewel ik wel wil vermelden dat deze gelijkenis het laatste deel is van een serie van drie gelijkenissen die Yeshua achter elkaar heeft verteld in deze sectie. Sommige commentatoren hebben zelfs aangetoond dat alle drie met elkaar verbonden zijn door een rode draad die er doorheen loopt, maar ik neem die route vandaag niet. In plaats daarvan wil ik focussen op alleen het derde verhaal, maar eerst wil ik graag de openingszinnen lezen waarmee de drie gelijkenissen mee beginnen.

“Lukas 15:1-3: 1 En al de tollenaars en de zondaars naderden tot Hem, om Hem te horen. 2 En de Farizeen en de Schriftgeleerden murmureerden, zeggende: Deze ontvangt de zondaars, en eet met hen. 3 En Hij sprak tot hen deze gelijkenis, zeggende:

Zo zien we de aanleiding die deze drie gelijkenissen in gang zette. Het is omdat Yeshua zich ophield met tollenaars en zondaars en de Farizeeën daarom murmureerden. En als gevolg van hun murmureren sprak hij de drie gelijkenissen tot hen.

Laten we nu naar de derde gelijkenis gaan over de vader en zijn twee zonen. Het verhaal is u vanmorgen voorgelezen dus zal ik het nu niet herhalen (zie begin van dit artikel), maar zal het onderverdelen in delen zodra we van start gaan.

“Lukas 15:11-12: 11 En Hij zeide: Een zeker mens had twee zonen. 12 En de jongste van hen zeide tot den vader: Vader, geef mij het deel des goeds, dat mij toekomt. En hij deelde hun het goed.

Wat we hier vinden is een verzoek van de jongste zoon aan zijn vader, in wezen vraagt hij om zijn deel van de erfenis. Er zijn hier echter een paar dingen die we mogelijk missen omdat we de culturele betekenis van het verzoek niet begrijpen.

Ten eerste: hij vraagt eigenlijk niet om zijn erfdeel. Vooral in die cultuur is een erfenis wat iemand ontvangt wanneer de vader overlijdt, en het betekent dat de zoon dan verantwoordelijk was om de rechten van de vader voort te zetten. De zoon zou dan de leider worden en de zorg en de macht overnemen over hetgeen hem is nagelaten.

In ons tijdperk is, tenminste voor de meesten van ons, een erfenis een hoeveelheid geld of goederen die wij bezitten. In de dagen van ouds, als uw vader een grote boerderij met veel bedienden bezat en / of werknemers, dan werd de verantwoordelijkheid van dat alles overgedragen aan de zoon.

De zoon kon het ook zo doen: het bedrijf sluiten en alles te gelde maken, maar dat gebeurde zelden. In die cultuur waren het land, het bedrijf, en de familie allen gebonden aan de plaats waar ze gevestigd waren en de zonen namen het over om verder te gaan met het uitbreiden van hetgeen ze voorheen bezaten.

Het Griekse woord voor erfenis is kleronomia, het wordt ook elders gebruikt, zoals in de gelijkenis van de wijngaard in Matth. 21, waar de eigenaar de wijngaard had verpacht, en toen het tijd werd om te oogsten zond hij zijn knechten en de huurders doodden hen. En dus stuurde hij zijn zoon naar de pachters:

“Matth. 21:38: Maar de landlieden, den zoon ziende, zeiden onder elkander: Deze is de erfgenaam, komt, laat ons hem doden, en zijn erfenis aan ons behouden.

Zij wisten dat er een dag zou komen dat de zoon de baas zal zijn wanneer hij het familiebedrijf geërfd zal hebben. Maar in ons verhaal wordt dat woord niet gebruikt. In ons verhaal vraagt de zoon niet om een gedeelte van het familiebedrijf. Hij wilde geen verantwoordelijkheid of gezag, hij wilde slechts geld hebben en het familiebedrijf verlaten.

Volgens de normale gang van zaken zouden de twee zonen, als de vader stierf, het allemaal bezitten en het verder uitbreiden, maar in dit geval had hij helemaal geen zin om verder te gaan met de familie.

In ons vers, gebruikt hij het woord ousia, wat betekent dat de zoon vraagt om de bezittingen of het vermogen dat zijn deel is. Door dat te doen, vraagt hij om geld uit de gehele familie.

Hij wil het zijne nemen en weggaan; hij verlaat zijn positie in de familie en alle toekomstige verbindingen en de voordelen ervan. Hij wil alle banden en relaties verbreken en zijn eigen weg gaan.

Daarenboven vraagt hij om iets dat hem niet eerder toekomt dan nadat zijn vader is overleden. Cultureel gezien is het, door zoiets te vragen, hetzelfde als te wensen dat zijn vader reeds dood was.

De Bijbel “Background Commentary” zegt het zo:

Je vader vragen om jouw deel van de erfenis was, in de oudheid, ongehoord; in feite zou men daarmee zeggen: “Vader, ik wou dat je al dood was”. Zo'n uitspraak zou zelfs vandaag de dag niet gepast zijn, en in een samenleving waar gehoorzaamheid aan de vader wordt benadrukt is het een ernstige daad van rebellie waarvoor de vader hem kon hebben geslagen of nog erger.

Normaal gesproken zou dit verzoek worden beantwoord met weigering, woede en straf. En natuurlijk zien we dat dit het geval is in heel de Schrift als mensen Jahweh de rug toekeren, het werd echter keer op keer beantwoord met oordeel. In dit verhaal is de vader het er echter mee eens en hij verdeelt de bezittingen en geeft hem zijn deel.

Opgemerkt dient te worden dat, volgens de wetten in Deuteronomium, de eerstgeborene een dubbele portie zou ontvangen, en daarom krijgt de jongste zoon in dit geval slechts het derde deel.

Nadat de vader de dingen heeft verdeeld geeft hij de zoon zijn deel, en dan wordt ons verteld dat:

“Lukas 15:13a: En niet vele dagen daarna, de jongste zoon, alles bijeenvergaderd hebbende, is weggereisd in een ver gelegen land,.....”

Hier zien we dat er slechts zeer weinig tijd is verstreken, nadat de vader de zoon zijn deel heeft gegeven, dat de zoon alles bijeenvergaderd heeft en vertrokken is. Volgens sommige geleerden wordt het in de oorspronkelijke taal vertaald als "verzamelde alles" hetgeen letterlijk betekent dat hij “alles omzette in geld”.

Dit geeft het verhaal meer inhoud omdat het moeilijk voor de zoon zou zijn om alle fysieke bezittingen en goederen, die aan hem zijn geschonken, in te pakken. Het vers gaat verder met te zeggen dat hij alles heeft uitgegeven, hetgeen er op neer komt dat hetgeen hij had in de vorm van geld was.

Omdat de zoon alles vrij snel heeft verkocht, inclusief een deel van het land van de familie, heeft hij de dingen hoogstwaarschijnlijk verkocht tegen een te lage prijs om er zo snel mogelijk vanaf te komen omdat hij wilde vertrekken.

Dit zou ook een grote tol eisen van de familie, nu was een groot deel van het eigendom van de familie verdwenen en hoogstschijnlijk was het ook gekoppeld aan het gezinsinkomen,.

Niet alleen zou de familie financieel hebben geleden als gevolg hiervan, maar de reputatie van de vader zal zeker in het geding zijn geweest. Zoals ze in die tijd leefden in een gemeenschap

zal het nieuws over zoiets snel zijn verspreid. Iedereen zal hebben gehoord wat er gaande was, vooral als er werd verteld dat de vader, of de zoon, van plan was dingen te verkopen.

Voor de vader was het dus niet alleen het financieel verlies, maar ook de destructieve relatie zal publiekelijke vernedering in de stad tot gevolg hebben gehad en hoofdzakelijk met betrekking tot de naam van de vader. De zoon heeft nu alles genomen en is vertrokken naar een ver land:

“Lukas 15:13b-14:..... en heeft aldaar zijn goed doorgebracht, levende overdadiglijk. 14 En als hij het alles verteerd had, werd er een grote hongersnood in datzelfde land, en hij begon gebrek te lijden.

Na dit alles is de zoon vertrokken en heeft alles verloren. Nu al het geld allemaal weg is, is er een hongersnood, en heeft hij niets om te overleven. Je zou denken dat op dit punt de meeste kinderen terug naar huis zouden gaan met hun staart tussen hun benen.

Maar hier missen we iets omdat hij, volgens de Joodse gewoonte, niet naar huis kon gaan. Er was een ceremonie die bekend was als de Kezazah - wat letterlijk betekent - "Het afsnijden".

Als een Joodse jongen zijn familie erfenis kwijt raakte onder de Heidenen en verzocht om naar huis terug te mogen keren, zou de gemeenschap de ceremonie uitvoeren door, voor hem, een grote pot te breken en te verklaren - "Die en die is van zijn volk afgesneden". Als dit was uitgevoerd was hij een verschoppeling en niemand zou iets met hem te maken willen hebben. Dus met het naar huis gaan plaatste hij zichzelf in een zeer ongunstige situatie.

Eén van de Dode Zeerollen geeft het voorbeeld van een vaderlijke waarschuwing dat hier betrekking op heeft:

“En nu, mijn zonen, wees waakzaam over uw erfenis die aan u is nagelaten, die uw vaders u hebben gegeven. Geef uw erfenis niet aan de Heidenen ... opdat gij in hun ogen niet vernederd wordt en dwaas, en ze u vertrappen ... en uw meesters worden.

Dat is wat de zoon heeft gedaan; hij heeft zijn erfenis verkwist onder de Heidenen. Hij was nu dus letterlijk een man zonder huis, en hij kon niet terugkeren naar zijn familie en aanspraak maken op de rechten die hij eerder had als lid van zijn gemeenschap. Als het vers zegt dat hij op reis ging, dan betekent het Griekse woord letterlijk, dat hier alleen door Lukas wordt gebruikt, dat “hij reisde weg van zijn eigen volk”.

Zo heeft hij zijn volk verlaten, al zijn banden en rechten heeft hij verbroken, hij nam alles wat hij bezat, leefde roekeloos en verloor alles. Hij had niets meer, hij kon nergens heengaan en natuurlijk kon hij niet even zijn ouders bellen om hem op te halen.

Hij weet dat het naar huis gaan betekent de spot van de rest van het dorp ondergaan, evenals die van zijn broer, die heeft nu de rechten van de rest van de bezittingen van de vader.

Deze opties zijn niet van dien aard dat hij er toen mee om kon gaan, althans niet op dat moment. In plaats daarvan koos hij voor een andere route:

“Lukas 15:11: 15 En hij ging heen, en voegde zich bij een van de burgers deszelfs lands; en die zond hem op zijn land om de zwijnen te weiden.

Het is het feit dat hier varkens worden vermeld dat de meeste commentatoren zeggen dat hij woonde en werkte onder de Heidenen.

Sommige commentatoren zeggen dat het niet ongebruikelijk is voor een man om zich te voegen bij een ander, zelfs als het zo is dat de andere partij dat niet verlangt. Net zoals in sommige steden als je moet stoppen voor een rood licht en iemand zich haast om, tegen uw wil in, uw voorruit schoonmaakt en betaling verwacht. Mogelijk is dat hetgeen deze zoon doet.

De kans bestaat dat de taal en het kleed van de zoon hem herkenbaar hebben gemaakt als een Hebreëer, en in een poging om zich te ontdoen van deze man geeft deze persoon hem een baan waarvan hij vermoedt dat die er toe zal leiden dat de man vertrekt. Het kan voor ons moeilijk zijn om volledig te begrijpen hoe dit zou zijn voor iemand uit een cultuur die varkens verafschuwen. Maar de zoon accepteert zelfs dit - hij is zo wanhopig. Zo wanhopig dat in feite het volgende vers ons vertelt:

“Lukas 15:16: En hij begeerde zijn buik te vullen met den draf, dien de zwijnen aten; en niemand gaf hem dien.

Het Griekse woord dat hier is vertaald met “begeerde” is een zeer sterk woord en impliceert een zeer sterk verlangen. Sommigen zeggen dat de draf waarvan hier wordt gesproken iets was dat door de mens niet verteerd kon worden, en dus was hij niet in staat om het te eten, maar verlangde er wel sterk naar.

Het zag er steeds slechter voor hem uit en er was geen verlichting in zicht. Hij kon niet eten wat de varkens aten, en anderen vragen werkte ook niet, omdat niemand hem iets gaf. Hij was eindelijk aan het eind van zijn Latijn, niet in staat om zelf ergens in te voorzien.

Hij was kapot en had honger en de dood was niet ver weg, dus besloot hij dat er slechts één optie over was.

“Lukas 15:17-19: 17 En tot zichzelf gekomen zijnde, zeide hij: Hoe vele huurlingen mijns vaders hebben overvloed van brood, en ik verga van honger! 18 Ik zal opstaan en tot mijn vader gaan, en ik zal tot hem zeggen: Vader, ik heb gezondigd tegen den Hemel, en voor u; 19 En ik ben niet meer waardig uw zoon genaamd te worden; maak mij als een van uw huurlingen.

Eén ding moeten we hier opmerken en dat is dat de zoon niet boetvaardig was. Velen hebben in de loop der jaren begrepen dat wanneer er staat "*En tot zichzelf gekomen zijnde*" dat het een berouwvolle houding betekent, maar anderen wijzen er op dat er taalkundig niets staat dat daar op wijst. Hij maakt geen melding dat hij spijt heeft van alles wat hij heeft gedaan, hij beseft gewoon dat hij erge honger heeft en besloot: genoeg is genoeg. Hij redeneert dat zelfs de knechten van zijn vader eten hebben, en dat is wat hij wil hebben, opdat hij niet zal sterven.

Hij zal zijn zonde tegen de vader erkennen, maar alleen omdat het een middel is om zijn doel te bereiken - hij wenst te eten, ook al is het als een knecht. De woorden die hij kiest om aan zijn vader te zeggen kunnen enige betekenis hebben. Yeshua spreekt tot een gehoor dat de Schriften kent; ze zijn een groep leraren.

Toen de zoon zei: "*Vader, ik heb gezondigd tegen de Hemel, en voor u*", zijn de hier gebruikte woorden een geparafraseerde versie van de woorden van Farao tot Mozes na de plagen. Farao zei:

"Exodes 10:16: Ik heb gezondigd tegen den HEERE, uw God, en tegen ulieden.

Sommige commentatoren zeggen dat de Aramese versie van dit vers nog nauwer wordt geformuleerd dan de manier waarop het wordt vermeld in onze tekst in Lukas. Als dat inderdaad een legitieme koppeling is, dan weten we allemaal dat Farao geen berouw had. Hij wilde Mozes gewoon manipuleren om uit de slechte situatie te komen, en dat lijkt een soortgelijke houding te zijn die de zoon in ons verhaal heeft.

Omdat hij in nood zat en geen andere optie had, kiest hij wat hij gelooft dat de juiste dingen zijn om te zeggen in de hoop dat zijn vader hem als een knecht terug zou nemen.

Hij vraagt natuurlijk niet om terug te keren in de familie. Als hij als knecht zou worden aanvaard zou dat betekenen dat hij hoogstwaarschijnlijk moest gaan wonen in een nabijgelegen dorp bij de andere knechten en niet in het ouderlijk huis.

Hij vraagt niet om op enigerlei wijze hersteld te worden naar zijn voormalige relatie als zoon. Ook vraagt hij niet om verantwoordelijkheid of een betrekking. De zoon ziet de wortel van het probleem en richt zich op het feit dat hij alles heeft verloren en dat hij honger heeft, hij richt zich niet op het verbreken van de relatie of het breken van het hart van zijn vader.

Het lijkt erop dat hij zich niet bewust is van wat hij gedaan heeft. De kwestie van de relatie met de vader lijkt helemaal niet in beeld te zijn, hij wil gewoon terugkeren en eten krijgen. Door zo te handelen lijkt verzoening niet zijn doel te zijn.

Ik weet zeker dat de meesten van ons hierin, in hetgeen zich hier afspeelt, een hedendaags scenario zien. Een kind heeft bijvoorbeeld iets gedaan waardoor hij zijn ouders op de één of andere manier ernstig heeft gekwetst en hun vertrouwen heeft geschonden of door hen ongehoorzaam te zijn en daarbij betrap is geworden.

Het kind zal zich waarschijnlijk verontschuldigen - maar waarschijnlijk zal de focus van zijn zorg zich richten op het probleem van het betrap zijn. Zelden zijn zij zich bewust van de beschadigde relatie met de ouders, ze vinden het gewoon jammer dat ze betrap zijn en zeggen alleen hetgeen nodig is om uit de oncomfortabele positie, waarin ze zich bevinden, te komen.

Verzoening is meestal niet hetgeen waaraan ze denken, ze willen gewoon uit de slechte situatie komen van het betrap zijn. Als ze niet betrap waren zouden ze waarschijnlijk niets hebben gedaan.

Als de verloren zoon niet op het punt gekomen was waarin hij zich bevond was de kans groot geweest dat hij nooit overwogen zou hebben om naar huis terug te keren. Hij ging alleen terug omdat hij wanhopig was. En zo wordt ons verteld:

"Lukas 15:20a: En opstaande, ging hij naar zijn vader.....".

Toen de zoon de stad naderde, dacht hij meer en meer aan wat hij zou zeggen, misschien oefende hij zelfs hoe hij het zou aandikken om wat sympathie te winnen.

Hij vroeg zich waarschijnlijk af hoe hij zich zou moeten gedragen als hij de mensen van het dorp onder ogen zou komen, die, als ze eenmaal ontdekt hadden wat hij deed, de Kezazah ceremonie tegen hem uit zouden voeren. Dat zou betekenen dat hij hun straf moest ondergaan voordat hij zijn vader ooit zou kunnen zien. Na wie weet hoe lang, kon hij dan uiteindelijk worden geroepen in de tegenwoordigheid van zijn vader.

Op dat moment zou het dorp hem hebben afgewezen, en zijn vader zou dan zeker heel boos zijn, en hij zou moeten smeken om terug te mogen komen als knecht. Hij heeft immers niet alleen in wezen zijn vader dood gewenst, maar vervolgens is hij vertrokken en heeft alles verloren onder de heidense volken.

Maar wij weten dat hetgeen er gaat gebeuren helemaal niet overeenkomt met wat hij in zijn situatie had verwacht. De tekst vertelt ons:

“Lukas 15:20b: En als hij nog ver van hem was, zag hem zijn vader, en werd met innerlijke ontferming bewogen; en toe lopende (King James Version: “ran” = “rennen”), viel hem om zijn hals, en kuste hem.

Deze actie van de vader is zeer tegen wat een man in zijn positie zou doen. In principe overtreed hij alle regels van het oosterse patriarchaat door te rennen. Het Griekse woord dat hier gebruikt voor “ran” is de technische term die werd gebruikt voor hardlopen in het stadion. Dus wordt ons hier verteld dat de vader met spoed naar de zoon rende.

In hun cultuur zou een man van zijn leeftijd altijd langzaam en op een waardige manier lopen. Ze zouden nooit en tenimmer rennen. Om te kunnen rennen zou hij naar beneden moeten reiken en de voorste uiteinden van zijn kleed nemen en ze optillen zodat hij kon lopen. Door dat te doen zou hij zijn benen ontbloten en dat werd beschouwd als een beschamende houding.

Door dat te doen zou hij grote schande over zichzelf brengen, boven op de schande, als gevolg van de eerdere acties van de zoon, die alreeds over hem en de naam van de familie was gekomen. Maar blijkbaar was de vader helemaal niet bezorgd over dat alles.

Zijn innerlijke ontferming leidt hem om zo te handelen en omdat hij wist hoe de dorpingen de zoon bij zijn aankomst zouden behandelen, liep hij daarom waarschijnlijk nog sneller om hem als eerste te ontvangen. Dit is de vader, die zijn hoge woning verliet, uitgaande in een vernederende houding om wie verloren was te zoeken en te verzoenen.

Als ouders kunnen we allemaal leren van dit scenario. Als onze kinderen afdwalen, hoe snel zijn we dan vaak om te zeggen: "Ik zei het je toch", of ze worden uitgescholden en smalend toegesproken? Vaak zullen de ouders hen kleineren en brengen ze schande over hen. Maar hier vinden we zo'n beetje het tegenovergestelde van dat.

Hier zien we dat de vader zichzelf vernedert om zich met zijn opstandige zoon te verzoenen. En de vader heeft dit alles gedaan zonder één woord van de zoon te horen. Heeft de zoon berouw? De vader weet het niet. Is hij naar huis gekomen om alles wat hij nam terug te

betalen? Dat weet de vader niet. Wat het nieuws ook is, dat moet vader nog te horen krijgen, maar hij vernedert zich om in liefde naar zijn verloren zoon te rennen.

Er zijn mensen binnen de Islam die dit verhaal gebruiken om te laten zien dat de mens gered kan worden zonder een verlosser - zonder Yeshua. Ze beweren dat de jongen berouw toont, terug keert, en de vader vergeeft hem. Ze zeggen daarom dat er geen behoefte is aan een kruis, geen lijden, en er geen redder nodig is om tot God te komen. Ze missen het lijden, de opoffering en de nederigheid die hier wordt afgebeeld volledig.

Ze falen ook om in dit verhaal te zien dat het de Vader in de hemel vertegenwoordigt, het zenden van de zoon, die God in het vlees is, die de nederige positie als mens aanneemt om hartstochtelijk uit te gaan en te zoeken en te redden degenen die verloren waren, en hen weer te verzoenen en het zoonschap te geven.

Maar ook zij, net als vele commentatoren van vandaag de dag, maken de fout door dit hele verhaal, en de personages van de betrokkenen, in feite te bekijken als een voorstelling van God de Vader die iedere berouwvolle zondaar liefdevol met zichzelf verzoend. Echter, in het licht van de toepasbaarheid op de hoorders en wat Yeshua kwam doen vind ik het moeilijk om in te stemmen met die algemene beoordeling voor de betrokken partijen en is het de vraag of dat de belangrijkste focus van het verhaal is, maar ik zal dat later bespreken.

Het verhaal gaat verder met:

“Lukas 15:21: En de zoon zeide tot hem: Vader, ik heb gezondigd tegen den Hemel, en voor u, en ben niet meer waardig uw zoon genaamd te worden.

Nu, voor het geval u het hier niet ziet, de bekentenis die de zoon hier doet is een beetje korter dan hij aanvankelijk had besloten. Wat gebeurde er met de laatste zin die hij van plan was om te zeggen: "*maak mij als een van uw huurlingen* ", zoals hij dat noemde in Lukas 15 vers 19? Was hij overrompeld door het gedrag van zijn vader en het daardoor vergeten? Of had hij onderweg besloten om dat niet te noemen?

Kun u zich voorstellen wat er enige momenten eerder door de zoon heen is gegaan? Hij gaat naar huis, wetende dat hij zijn familie heeft afgewezen en schande over hen heeft gebracht. Hij weet dat hij vrij zeker zal worden geconfronteerd met het feit dat hij voor de rest van het dorp een verworping is en waarschijnlijk streng gestraft zal worden.

Hij bereikt nu het dorp en ziet zijn vader die naar hem toert. Niet wetende wat de vader zou doen kan hij gedacht hebben dat zijn vader naar hem toe rende om wraak te nemen. Na de wijze waarop hij zijn vader had afgewezen wist hij dat hij een dergelijke reactie verdiende.

Hij zal zeker geschokt zijn geweest en zich afgewend hebben toen zijn vader in plaats daarvan zijn armen om hem heen sloeg en hem begon te zoenen. Misschien wist hij er niet goed raad mee op dat moment en deed hem dat zijn geplande toespraak vergeten. Of, misschien in plaats daarvan, beseftte de zoon nu dat hij niet het recht had om iets aan de vader te vragen.

In plaats daarvan zou hij zich werpen op de genade van de vader en accepteren wat er gebeurde door zijn hand. Of het is mogelijk dat de zoon zijn toespraak inkort als de vader hem onderbreekt:

“Lukas 15:22-24: 22 Maar de vader zeide tot zijn dienstknechten: Brengt hier voor het beste kleeft, en doet het hem aan, en geeft hem een ring aan zijn hand, en schoenen aan de voeten; 23 En brengt het gemeste kalf, en slacht het; en laat ons eten en vrolijk zijn. 24 Want deze mijn zoon was dood, en is weder levend geworden; en hij was verloren, en is gevonden! En zij begonnen vrolijk te zijn.

Het afwijkende hier in deze situatie is het feit dat het de zoon moest zijn die met geschenken zou komen. De zoon is hier degene die verkeerd heeft gedaan, hij heeft grote wandaden gepleegd tegen zijn vader, hij is degene die de schuldenaar is. Maar hij komt met lege handen en heeft niets om de vader aan te bieden.

In principe spuugde hij zijn vader in het gezicht en wenste hem dood, hij sneed als zoon alle banden door en keert nu terug en verklaart zich onwaardig om nog steeds een zoon te worden genoemd. In plaats daarvan krijgt hij een koninklijke terugkeer en een volledig hersteld zoonschap.

Nu hij zo snel en publiekelijk rijkelijk wordt overladen met giften, zou het zeker ieder idee van de dorpelingen, voor het uitvoeren van de Kezazah ceremonie, stoppen omdat de zoon nu openlijk werd verzoend met de vader. Helaas kan ik hier geen tijd meer spenderen om in te gaan op de details betreffende de geschenken die hij kreeg, maar het volstaat met te zeggen dat ze de voornaamste, extravagante giften van de vader waren.

Terwijl dit allemaal gaande is, komt de oudste zoon naar huis.

“Lukas 15:25:28a: 25 En zijn oudste zoon was in het veld; en als hij kwam, en het huis genaakte, hoorde hij het gezang en het gerei, 26 En tot zich geroepen hebbende een van de knechten, vraagde, wat dat mocht zijn. 27 En deze zeide tot hem: Uw broeder is gekomen, en uw vader heeft het gemeste kalf geslacht, omdat hij hem gezond weder ontvangen heeft. 28 Maar hij werd toornig, en wilde niet ingaan.”

In hun cultuur was de oudste broer degene die verantwoordelijk was voor het assisteren bij het verzoeningsproces tussen de vader en jongere broers als daar behoefte aan was. Deze oudere broer had actie moeten ondernemen aan het begin van de geschiedenis, en had moeten proberen om de jongere broer te weerhouden van hetgeen hij wilde doen, in eerste instantie hem weerhouden van het breken van het hart van de vader, maar dat deed hij niet.

De oudere broer deed blijkbaar niet zijn plicht - hij was niet respectvol naar de vader of liefdevol voor zijn broer. Nu de broer is teruggekeerd, wordt hij toornig en weigert zelfs om om bij het feest te komen. Hierdoor toont hij zijn haat tegen zijn broer, maar ook dat hij zelfs de vader niet respecteert, hij verdient nu zelf straf.

Ook is het de gewoonte in dit soort situaties, aangaande feesten, dat de oudste zoon meestal dienst doet als een soort hoofd kelner. Hij is niet een kelner in de zin van hoe de dienaren de gasten bedienen, maar hij heeft de leiding en is een zichtbaar teken hoe de gasten gerespecteerd worden. Hij is een soort manager die toezicht houdt op de gang van zaken en op de omgang met de gasten. Dus zijn weigering om dat te doen in deze situatie is voor de gasten van zijn vader ook een gebrek aan respect.

Voor de oudere zoon is deze hele situatie onverteerbaar. Verzoening en herstel kan niet plaatsvinden zonder een boete die door de overtredende partij wordt betaald - dat is de manier

waarop het behoort te gaan. Omdat dat niet is gebeurd, is de oudste zoon te boos om er aan deel te nemen.

De rebelse houding van de oudste zoon is openbaar, en zowel de gasten als de vader zijn zich bewust van de houding die hij zich aanmeet in deze situatie, want de vader reageert onmiddellijk, maar in plaats van de verdiende straf die de zoon verdient, vertelt het vers ons:

“Lukas 15:28b:..... Zo ging dan zijn vader uit, en bad hem”.

De vader reageert nogmaals buiten de gewoonte om. De publieke afwijzing van zijn plicht als zoon en eveneens zijn gebrek aan respect voor zijn broer en vader moet met strengheid worden bestraft, maar in plaats daarvan smeekt de vader de zoon om niet op deze manier te handelen. Het woord dat hier wordt gebruikt voor “bad” betekent iemand bij je roepen, met het doel om te sussen, te vermanen, te troosten, of aan te moedigen. Het is hetzelfde woord dat Paulus gebruikt in 2 Kor. 5:20:

“2Kor.5:20b:..... wij bidden van Christus wege: laat u met God verzoenen”.

De vader smeekt de oudste zoon om zijn gedachten te veranderen en zich te verzoenen met zijn broer zoals de vader alreeds heeft gedaan. Maar de zoon maakt in plaats daarvan zijn frustratie kenbaar:

“Lukas 15:29-30: Doch hij, antwoordende, zeide tot den vader: Zie, ik dien u nu zo vele jaren, en heb nooit uw gebod overtreden, en gij hebt mij nooit een bokje gegeven, opdat ik met mijn vrienden mocht vrolijk zijn. 30 Maar als deze uw zoon gekomen is, die uw goed met hoeren doorgebracht heeft, zo hebt gij hem het gemeste kalf geslacht”.

De oudste zoon brengt in deze verklaring een paar dingen naar voren. Ten eerste respecteert hij niet eens hoe hij naar behoren zijn vader moet aanspreken. De normale reactie van de zoon in die cultuur moet iets zijn geweest in de trant van: "O vader, ik dien u nu zo vele jaren," Maar de zoon barst gefrusteert uit en zegt: "kijk naar wat ik heb gedaan".

Ten tweede, ligt extreme jaloezie voor de hand als hij zegt hoeveel de vader voor de opstandige jongere zoon heeft gedaan en niets voor hem in al die jaren van gehoorzaamheid. Bovenop het openbaren van de jaloezie beschuldigt hij zijn vader hier ook van achterstelling.

Zijn boosheid op zijn broer wordt duidelijk zichtbaar wanneer hij in plaats van te verwijzen naar hem als zijn broer naar hem verwijst als "deze uw zoon". Ze hebben allebei dezelfde vader, en toch wordt hij niet door hem in verband gebracht in de familiale sfeer.

Nogmaals, door deze uitbarsting van gebrek aan respect zou hij, de oudste zoon, door het woord van de vader, onmiddellijk gearresteerd en weggevoerd moeten worden om gestraft te worden. Dat is wat in die cultuur normaal gesproken zou moeten gebeuren. Maar nogmaals, de vader doet het tegenovergestelde:

“Lukas 15:21-32: 31 En hij zeide tot hem: Kind, gij zijt altijd bij mij, en al het mijne is uwe. 32 Men behoorde dan vrolijk en blijde te zijn; want deze uw broeder was dood, en is weder levend geworden; en hij was verloren, en is gevonden”.

De vader reageert niet toornig, noch noemt hij enige vorm van straf of berisping. Hij ziet voorbij aan het gebrek aan respect, de bitterheid, de arrogantie, en de beschuldiging van achterstelling. In plaats daarvan herinnert de vader de oudste zoon er aan dat hetgeen er over is van de erfenis allemaal van hem is. Alles waar hij gehoorzaam voor heeft gewerkt is nog steeds het zijne.

De vader spreekt zijn zoon hier aan door gebruikmaking van een andere vorm van het woord zoon. Door het gehele verhaal wordt het normale woord voor 'zoon' gebruikt, maar als hij hier spreekt tot de oudste zoon gebruikt hij de term 'Teknon', een woord dat liefde en genegenheid weergeeft.

De enige bestraffing is dat de oudste zoon ook de terugkeer van zijn verloren broer moet vieren. Hij zou dan zijn waardering laten zien dat de verloren zoon is teruggekeerd en weer opgenomen is in de familie.

Hoe reageert de oudste zoon op deze laatste uitspraak van de vader? Het verhaal stopt en we staan, samen met de andere feestgangers, af te wachten wat de reactie van de opstandige zoon zal zijn. Zal hij zijn opstandigheid opgeven en eveneens verzoend worden met de vader en nederig terugkeren naar het huis?

Dat weten we niet uit dit verhaal zelf, omdat het is gericht aan het gehoor in de dagen van Yeshua en alleen hun reactie werd op dat moment onthuld. Yeshua doelde op een opstandige groep religieuze leiders die deze boodschap tegenstonden. Zoals met de meeste van zijn gelijkenissen, is ook deze aan hen gericht.

Zullen ze verzoend worden met de vader, of zal de hardheid van hun hart dat niet toestaan? We weten natuurlijk het einde van het verhaal als het wordt uitgevoerd in de geschiedenis. Ik zal de woorden van Kenneth Bailey hier te gebruiken:

Toen nam de oudste zoon in grote woede zijn stok en sloeg de vader. (Kenneth Bailey, het kruis en de Verkwister)

Dit verwijst natuurlijk naar de reactie van de religieuze leiders van die dag die bij hun opstandigheid bleven, die de boodschap en de boodschapper van de Vader bleven afwijzen, en die de boodschapper namen en hem aan het kruis spijkerden. Ze waren niet toegenegen noch tolerant ten opzichte van de andere broer die met hen in de familie wordt gebracht, en we zien die strijd door het gehele Nieuwe Testament.

Natuurlijk weten we ook dat de Vader tenslotte, tot hen, niet in liefde reageerde toen hij vuur en vernietiging over hen en hun stad bracht, en hen voor altijd uit de familie verwijderde.

Nu, op dit punt wens ik de wereld van de verhalen te verlaten om naar dit scenario te kijken vanuit een andere hoek dan de meeste commentatoren die ik heb gelezen. Zoals ik al eerder zei: de meesten zien dit verhaal als een voorbeeld hoe God verwelkomt en houdt van elke berouwvolle zondaar die tot hem komt.

Het probleem dat ik heb met die uitleg is dat het niet past bij de toepasbaarheid van wat er wordt gezegd, aan wie het wordt gezegd, en het past niet bij de spelers in het verhaal.

Zoals ik al zei bevat dit hoofdstuk drie gelijkenissen, dit is de derde in de trilogie van verhalen. Zoals eerder vermeld begint het hoofdstuk door te stellen:

“Lukas 15:2: En de Farizeeën en de Schriftgeleerden murmureerden, zeggende: Deze ontvangt de zondaars, en eet met hen.

We weten dus dat sommige van de belangrijkste mensen die hier door Yeshua worden aangesproken, zoals gewoonlijk, de Farizeeën zijn. Eén ding die de mensen over het hoofd lijken te zien in dat het verhaal gaat over twee zonen en een vader - de vader en twee kinderen die verwand zijn met hem. Ze zijn kinderen van God - in het begin een deel van zijn familie. En één van de kinderen verlaat de familie en vertrekt.

De Farizeeën vertegenwoordigen de twee stammen van Israël die nog steeds dienen en een verbondsrelatie met Yahweh onderhouden. **Zij zijn de oudere broer in het verhaal.**

Alleen dat zou al moeten helpen bij het kenbaar maken dat de jongste zoon niet representatief is voor zondaars in het algemeen die terugkeren naar God. Degene die terugkeert was daarvoor in een verbondsrelatie met God – dus niet een vreemde voor God en het verbond.

Als dat wel het geval was, en dit gewone mensen zouden zijn, dan vertelt ons dit dat ze in een verbondsrelatie met de vader waren, het verbond verlieten en later terug zijn gekomen. Dat wil als het ware zeggen dat ze leefden in de Vader, er voor kozen om te vertrekken, aldus als gestorven zijnde voor de Vader, en keerden daarna terug naar de Vader. Sommigen bekijken dit verhaal als gericht tot mensen om een beslissing te nemen voor Christus, maar verdwaalden en keerden later terug, maar zelfs dat is moeilijk toe te passen op gewone mensen in de wereld als we serieus rekening houden met alle dingen rondom het verhaal.

Een beter begrip is dat de jongste zoon de tien stammen vertegenwoordigt die in het verleden uit het verbond werden verwijderd als gevolg van hun zonde en ongehoorzaamheid. Deze tien noordelijke stammen waren:

1. In een verbondsrelatie met de Vader - net als de jongste zoon.
2. Afsneden van de Vader - net als de jongste zoon.
3. Beschouwd als dood voor de Vader - net als de jongste zoon.
4. Vermengd met de heidense volken - net als de jongste zoon.
5. Worden terug gebracht tot de Vader door de Messias - net als de jongste zoon.
6. Met als gevolg dat de overblijvende stammen rebelleerden tegen de Messias

God heeft eerder beloofd dat dit zou gebeuren en het gebeurde in hun dagen. Om één of andere reden zag het huidige religieuze regime dat niet als het plan en accepteerde het plan niet en dat is de reden waarom het verhaal een open einde heeft - want hun werd verteld wat er gaande was, en ze beslissen moesten wat hun reactie zou zijn.

Laten we een korte blik werpen op een deel van wat er gezegd wordt over dit onderwerp, met eerst een beetje achtergrondgeschiedenis. Er waren 12 stammen, en indertijd werden ze

opgesplitst in twee afzonderlijke naties. De twee stammen van Juda en Benjamin werden beschouwd als het zuidelijk koninkrijk en tezamen werd naar hun verwezen als Juda.

De andere tien stammen vormden het noordelijk koninkrijk en zij werden aangegeven met de naam Israel. Als we naar het boek Hosea gaan dan zien we dat Hosea door de Heer wordt verteld om een vrouw der hoererij en kinderen der hoererijen te nemen. (Hosea 1:2).

Deze kinderen worden genoemd met namen die de stammen op verschillende manieren vertegenwoordigen. De eerste zoon werd genoemd Jizreël:

“Hosea 1:4:Noem zijn naam Jizreel, want nog een weinig tijds, zo zal Ik de bloedschulden van Jizreel bezoeken over het huis van Jehu, en zal het koninkrijk van het huis van Israel doen ophouden.

Hier wordt ons dus verteld dat de tien stammen, aangeduid als het huis van Israël, aan hun einde zullen worden gebracht - Jizreël betekent dat God heeft gezaaid - net zoals het zaaien of verstrooien van zaden. Dan wordt ons verteld dat het volgende kind een dochter was met de naam Lo-Rucháma:

“Hosea 1:6-7: 6.....Noem haar naam Lo-Ruchama; want Ik zal Mij voortaan niet meer ontfermen over het huis Israels, maar Ik zal ze zekerlijk wegvoeren. 7 Maar over het huis van Juda zal Ik Mij ontfermen, en zal ze verlossen door den HEERE, hun God,.....”.

En dan kwam er nog een zoon:

“Hosea 1:8-9: 8 Als zij nu Lo-Ruchama gespeend had, ontving zij, en baarde een zoon. 9 En Hij zeide: Noem zijn naam Lo-Ammi; want gijlieden zijt Mijn volk niet, zo zal Ik ook de uwe niet zijn.

Dit is dus hetgeen ons wordt verteld. Deze kinderen zullen het einde van het koninkrijk van het huis van Israël zijn, ze worden verstrooid en gezaaid, en zij zullen “*gijlieden zijt Mijn volk niet*” worden genoemd. Maar in vers 11 wordt een belofte aan hen gedaan:

“Hosea 1:11a: En de kinderen van Juda, en de kinderen Israels zullen samenvergaderd worden, en zich een enig hoofd stellen,.....”.

Dat ene hoofd is natuurlijk de Messias. Dus, de belofte is dat ze niet langer een natie zijn en uit het verbond verwijderd worden, maar dat ze op een dag terug zullen worden gebracht en door de Messias verzoend worden met God.

Dit idee komt op vele plaatsen naar voren in het eerste Testament, maar wordt vrij duidelijk opnieuw vermeld op een andere plaats die ik graag naar voren zou willen brengen, en dat is Ezechiël. In Ezechiël 37 hebben we het verhaal van de vallei met de dorre beenderen, bijna iedereen kent dat verhaal.

De profeet wordt meegenomen naar een dal waar hem oude dorre beenderen worden getoond, ze krijgen vlees en worden weer tot leven gebracht door de Geest van God. Dit wordt verstaan als beeldspraak van de opstanding, uitziende naar de dag dat de mensen weer tot leven komen

in het land van de belofte. Het verhaal wordt gevolgd door een tweede, het verhaal van de twee (*houten*) stokken.

“Ezechiël 37:16-18: 16 Gij nu, mensenkind! neem u een hout, en schrijf daarop: Voor Juda, en voor de kinderen Israels, zijn metgezellen; en neem een ander hout, en schrijf daarop: Voor Jozef, het hout van Efraim, en van het ganse huis Israels, zijn metgezellen. 17 Doe gij ze dan naderen, het een tot het ander tot een enig hout; en zij zullen tot een worden in uw hand. 18 En wanneer de kinderen uws volks tot u zullen spreken, zeggende: Zult gij ons niet te kennen geven, wat u deze dingen zijn?”

We hebben dus twee ‘houten’ welke het noordelijk en het zuidelijk koninkrijk voorstellen zoals we dat alreeds hebben besproken. Hij zegt dat ze op een dag zullen worden teruggebracht tot één hout. Toen ze vroegen wat dat betekende wordt ons verteld:

“Ezechiël 37:21-24: 21 Zo zegt de Heere HEERE: Ziet, Ik zal de kinderen Israels halen uit het midden der heidenen, waarhenen zij getogen zijn, en zal ze vergaderen van rondom, en brengen hen in hun land; 22 En Ik zal ze maken tot een enig volk in het land, op de bergen Israels; en zij zullen allen te zamen een enigen Koning tot koning hebben; en zij zullen niet meer tot twee volken zijn, noch voortaan meer in twee koninkrijken verdeeld zijn. 23 En zij zullen zich niet meer verontreinigen met hun drekgoden, en met hun verfoeiselen, en met al hun overtredingen; en Ik zal ze verlossen uit al hun woonplaatsen, in dewelke zij gezondigd hebben, en zal ze reinigen; zo zullen zij Mij tot een volk zijn, en Ik zal hun tot een God zijn. 24 En Mijn Knecht David zal Koning over hen zijn; en zij zullen allen te zamen een Herder hebben; en zij zullen in Mijn rechten wandelen, en Mijn inzettingen bewaren en die doen.

Ik zou wel verder willen gaan om te kijken naar de latere verzen hoe Gods nieuwe verbond zal worden gemaakt en hoe hij zijn heiligdom in hun midden zal plaatsen om daar voor altijd te wonen, maar dat zou een heel andere studie zijn.

Wat we hier hebben is de belofte van het herstel van het volk Israël die verstrooid waren onder de heidenen, om hen terug te brengen en samen te voegen, zodat er niet langer twee koninkrijken zijn, maar één. En dat ene koninkrijk wordt geregeerd door David - we weten dat dat Yeshua de Messias is, de afstammeling van David.

Zij zullen door hem geregeerd worden, en zij zullen één Herder hebben. Het idee van herder hier is iets dat u regelmatig tegenkomt in de bediening van de Messias, die zichzelf de herder noemt, en het rechtstreeks koppelde aan Ezechiël. Hij beweerde:

“Johannes 10:14-16: 14 Ik ben de goede Herder; en Ik ken de Mijnen, en worde van de Mijnen gekend. 15 Gelijkerwijs de Vader Mij kent, alzo ken Ik ook den Vader; en Ik stel Mijn leven voor de schapen. 16 Ik heb nog andere schapen, die van dezen stal niet zijn; deze moet Ik ook toebrengen; en zij zullen Mijn stem horen; en het zal worden een kudde, en een Herder.

Opnieuw zien we de Messias als herder uitgaan om de schapen te vinden om ze toe te brengen en er één kudde en één Herder van te maken, in plaats van twee kuddes. Een andere keer verklaarde de Messias ronduit waarvoor hij was gekomen. In antwoord op het smeken van de Kanaänitische vrouw verklaarde Yeshua:

“Mattheüs 15:24:.....Ik ben niet gezonden, dan tot de verloren schapen van het huis Israels”.

Hier is de vermelding van het verloren en verstrooide volk van het huis Israëls. Dit is het waarin de Messias het meest was geïnteresseerd, ze terughalen. Eerder in Mattheüs, toen Yeshua de apostelen uitzond om te prediken, zei hij hen duidelijk:

“Mattheüs 10:5-6: 5 Deze twaalf heeft Jezus uitgezonden, en hun bevel gegeven, zeggende: Gij zult niet heengaan op den weg der heidenen, en gij zult niet ingaan in enige stad der Samaritanen. 6 Maar gaat veel meer heen tot de verloren schapen van het huis Israels”.

Hun missie in die tijd was aan niemand anders dan aan deze verloren schapen van het huis Israëls, zoals beloofd in Hosea. Aldus was de belangrijkste focus van het werk van Christus om de verloren schapen van Israël terug te halen.

Dan komen we bij onze tekst van de gelijkenissen in Lukas 15, en zoals ik al zei, het is de derde gelijkenis in het hoofdstuk. En zie, de eerste gelijkenis gaat over een verloren schaap dat gevonden wordt en het grote feest dat toen werd gehouden. Dezelfde symboliek - Christus is gekomen om die verloren schapen van het huis Israëls te vinden.

Toen we dus later naar onze gelijkenis gingen is het thema nog hetzelfde. De twee zonen vertegenwoordigen de twee huizen, Israël en Juda. Israël, de jongste zoon, begint in het verbond, maar wordt afgebroken en wordt verstrooid onder de heidense volken, en later worden sommigen, als een verloren schaap, teruggebracht in de liefde en barmhartigheid van de Vader.

Om dit te vervolgen in de eerste eeuw gaan we naar 1 Petrus, daar zien we dat hij schrijft aan dezelfde verstrooide mensen, het huis Israëls:

“1 Petrus 1:1: Petrus, een apostel van Jezus Christus, aan de vreemdelingen, verstrooid in Pontus, Galatie, Kappadocie, Azie en Bithynie,

En wat zegt hij tot deze verstrooide mensen van het huis Israëls? Hij gaat door de rest van het eerste hoofdstuk en laat hen een deel zien van het plan van God aangaande de verlossing, en dan gaan we naar hoofdstuk 2:

“1 Petrus 2:9-10: 9 Maar gij zijt een uitverkoren geslacht, een koninklijk priesterdom, een heilig volk, een verkregen volk; opdat gij zoudt verkondigen de deugden Desgenen, Die u uit de duisternis geroepen heeft tot Zijn wonderbaar licht; 10 Gij, die eertijds geen volk waart, maar nu Gods volk zijt; die eertijds niet ontfermd waart, maar nu ontfermd zijt geworden”.

Vergeet niet dat in Hosea dit huis Israëls genoemd werd, “gijlieden zijt Mijn volk niet” dus Petrus past hier rechtstreeks de belofte van Hosea toe. Hij zegt later in datzelfde hoofdstuk aan diezelfde mensen:

“1 Petrus 2:25: Want gij waart als dwalende schapen; maar gij zijt nu bekeerd tot den Herder en Opziener uwer zielen.

Nogmaals, de verdwaalde, verstrooide, mensen worden teruggebracht tot één volk onder de Herder Messias zoals was beloofd. Dan kijken we nog even in Hosea naar vers 10 van dat eerste hoofdstuk:

“Hosea 1:10: Nochtans zal het getal der kinderen Israels zijn als het zand der zee, dat niet gemeten noch geteld kan worden; en het zal geschieden, dat ter plaatse, waar tot hen gezegd zal zijn: Gijlieden zijt Mijn volk niet; tot hen gezegd zal worden: Gij zijt kinderen des levenden Gods.

Als we door de hele bediening van Yeshua lezen, wetende dat zijn belangrijkste taak het verloren huis Israëls was, en we uit Hosea begrijpen dat ze zullen worden hersteld en genoemd worden "Kinderen van de levende God", we moeten beginnen met het oppakken van de plaats waar dat voorkomt in zijn werk.

We vinden bijvoorbeeld bij de aankondiging van de geboorte van Johannes de Doper, die de weg moest voorbereiden voor het werk van de Messias, de engel die over Johaanes zegt:

“Lukas 1:16: En hij zal velen der kinderen Israels bekeren tot den Heere, hun God.

Aldus wordt het volk Israël vanaf het begin aangeduid als kinderen. Als we dan terugkijken naar hetzelfde verhaal, waar we bij hebben stilgestaan bij de behandeling van de Kanaänitische vrouw waarin wordt verklaard dat hij er alleen was voor het verloren huis Israëls, gaat het verder en zegt hij:

“Mattheüs 15:26:.....Het is niet betamelijk het brood der kinderen te nemen, en den hondkens voor te werpen.

Hier verbind hij het verloren huis Israëls weer met de term kinderen. Maar de taal, van dit zelfde verhaal in Markus voegt iets toe dat de bediening van de Messias vollediger laat zien:

“Markus 7:27:.....Laat eerst de kinderen verzadigd worden; want het is niet betamelijk dat men het brood der kinderen neme, en den hondkens voor werpe.

Hij wijst de niet-Joodse vrouw niet definitief af; Hij zegt dat zijn eerste missie voor de kinderen Israëls is. Dit houdt in dat hetgeen wij weten later zal plaatsvinden, wanneer de missie aan de verloren schapen van het huis Israëls ophoudt en de missie wordt uitgebreid naar alle heidense volken onder Paulus.

Nu gaan we naar Jezus als hij voor de hogepriester Kajafas staat en er van Yeshua wordt gezegd:

“Johannes 11:51-52: 51 En dit zeide hij (Kajafas) niet uit zichzelf; maar, zijnde hogepriester deszelven jaars, profeteerde hij, dat Jezus sterven zou voor het volk; 52 En niet alleen voor dat volk, maar opdat Hij ook de kinderen Gods, die verstrooid waren, tot een zou vergaderen.

Hier hebben we dus nogmaals dat degenen die verstrooid zijn aangeduid worden als kinderen van God die tot één worden vergaderd, net zoals Hosea en Ezechiël beloofden.

De Messias was gekomen om eerst die verloren schapen te redden, hen bijeen vergaderen, uit de verstrooide stammen, van degenen die terug zouden worden gebracht als de kinderen van God in één koninkrijk onder één Herder.

En om ervoor te zorgen dat u dit niet verkeerd begrijpt, namelijk dat alleen die van de huizen van Israël en Juda kinderen van God genoemd zouden worden, weten we uit de inleidende opmerkingen in Johannes, dat, nadat Jezus tot het zijne kwam en uiteindelijk verworpen verworpen werd, deze genade verleend werd aan anderen.

“Johannes 1:11-13: 11 Hij is gekomen tot het Zijne, en de Zijnen hebben Hem niet aangenomen. 12 Maar zovelen Hem aangenomen hebben, dien heeft Hij macht gegeven kinderen Gods te worden, namelijk die in Zijn Naam geloven; 13 Welke niet uit den bloede, noch uit den wil des vleses, noch uit den wil des mans, maar uit God geboren zijn.

Deze “niet-bloedlijn” geboren mensen, die in de Messias geloofden, werden ingebracht en het recht gegeven om kinderen van God te worden. Ze waren niet op enigerlei wijze geboren met dit recht, zoals de stammen dat wel waren, maar ze waren geboren uit en door de genade en de kracht van Yahweh, en hen werd het recht verleend om in dezelfde schaapskooi gebracht te worden met de kinderen van God.

Om dit alles dus tot een einde te brengen, kunt u hopelijk zien hoe het verhaal van de verloren zoon werkelijk is en dat het niet een verhaal is dat gaat over berouwvolle zondaars die tot God komen. Het is in feite het verhaal van twee volken en de Vader. Het is een gedeelte uit het laatste hoofdstuk van een lang verhaal en lang van tevoren gemaakte beloften.

Beide volken, vertegenwoordigt door twee zonen, beginnen onder de zorg van de Vader, in een verbond met hem. Eén volk is afgescheiden, verstrooid onder de heidenen, en ze verliezen al hun verbondsrechten en worden als dood beschouwd en zijn in de wereld van de duisternis.

Het plan is om deze verstrooide mensen weer opnieuw bij elkaar te brengen bij de Vader. Dit gebeurt alleen als de Vader actie onderneemt, door zelf de taak op zich te nemen en zich vernederde en werd mens, de Messias, en is uitgegaan om degenen te zoeken en te redden die verloren waren.

Het andere volk werd nooit op die manier afgescheiden of verstrooid, maar ze stonden vijandig tegenover de plannen van de Vader, en daarom verachten ze de plannen van de Zoon en verwierpen hem als hun Messias. Net als de oudste zoon, werden zij zeer boos op de Vader voor wat hij deed door dat zondige volk toe te staan om terug te keren en op gelijke voet met hen hersteld te worden.

Ze weigerden gemeenschap met het weer teruggebrachte volk en behandelden hen als verschoppelingen, en ze kwamen in opstand tegen het plan van God, wat hun uiteindelijk het recht kostte om kinderen te worden, en zij werden, tezamen met hun huis en systeem van aanbedding, uitgeworpen.

Hoewel het verhaal van de verloren zoon zowel de omvang als de liefde en barmhartigheid van de Vader laat zien, en het zelfs vandaag de dag aan ons als voormalige vreemdelingen van Zijn verbond verleent, moet het verhaal in eerste instantie worden opgevat als het verhaal dat verband houdt met de beloften in Hosea en Ezechiël betreffende het samenbrengen van twee koninkrijken terug tot één, onder één Herder.

In de verwezenlijking van dit alles wordt Yeshua dan de alles in allen, die alles vervuld dat de stammen nooit zouden kunnen, en ontvangt dus in zichzelf de beloften die op voorhand werden gegeven aan het verbondsvolk. Hij heeft alles geërfd wat de Vader heeft beloofd, en werd het licht der wereld, en brengt verzoening aan alle volken van de wereld die zich tot hem keren. Amen.